

Ansvar, Hr. Minister, det er Dem, der er ansvarlig, thi det er Dem, der sidder sammen med Bankerne og ved Besked. Nu er der gaaet et Aar, og vi have under det omfattende Udvalgsarbejde, som Ministeren skildrede, set, hvor Landet ligger, og hvordan Forholdene ere. Nu handle vi paa eget Ansvar, og derfor handler jeg og siger Nej, hvor jeg i Fjor i en anden mig ubekendt Sag sagde Ja.

Bjerre: Jeg har ikke i Udvalget kunnet tiltræde dette Lovforslag. Det har ikke fundet Udtryk i Betænkningen, og jeg er derfor nødt til her at motivere min Stilling. Jeg kan lige saa fuldt som den ærede Ordfører anerkende afdøde Finansminister Lassens energiske og dygtige Arbejde for at standse den Panik, der kort før hans Død opstod, og derved afværge de uheldige Følger, der kunde flyde af Panikken. Jeg føjer til, at hvis Finansminister Lassen den Gang var kommen og havde sagt, at en eller flere andre Banker trængte til at drages ind under Loven, havde jeg stemt derfor under den Forudsætning, at hvis Vilhelm Lassen vidste, at Bankerne ikke var solide eller var ledede paa en uforsvarlig eller kæltringeagtig Maade, saaledes som det har vist sig at være Tilfældet med nogle af dem, vilde han aldrig have forelagt et saadant Forslag. Men lige saa snart som det er mig klart, at der er Banker, der faktisk ere drevne svindlerisk, og som ere insolvente, synes det mig uforsvarligt, og havde Lassen vidst noget saadant, havde han aldrig forelagt Loven om Bankgarantien.

Saa er der kun tilbage Spørgsmaalet om, hvordan vi staa overfor de 5 Hovedbanker. Vi ere ikke juridisk bundne, og vi ere efter min Mening heller ikke moralsk bundne. Og jeg tror paa ingen Maade, det kan passe, hvad Ministeren har sagt, at hvordan det gaar eller ikke gaar, ere vi bundne. For Finansminister Lassen har sagt: Det er bindende for mig under Forbehold af Rigsdagens Sanktion. Han har taget saa stærkt Forbehold, at jeg gad se den Jurist, som i Henhold til det vilde sige: Nu lægger jeg Proces an og vinder den. Lassen er optraadt korrekt, men Bankerne have handlet, som de gjorde, i Tillid til, at der var ingenting i Vejen, og da Bankerne ved Garantien var solvente, have de løbet denne Risiko og garanteret for de skadelidte Banker, før de fik vor Kaution. Den Risiko have de løbet, og det er der Ansvar ved. Det har nu vist sig, at de paagældende Banker var ikke

alene insolvente, men den ene af dem var bedragerisk og den anden uforsvarligt drevne med sine Byggeforetagender i København. Det skal jeg ikke nærmere karakterisere. Det er altsaa af den Art, at jeg ikke kan stemme derfor.

Det eneste, der skulde kunne være Tale om at tage Hensyn til, var de andre Banker; her siger den ærede Ordfører og det Flertal, der begynder med det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) og ender med det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen), at det vilde være uforsvarligt overfor den anden Part, og den anden Part er altsaa de fem Hovedbanker. Ja, det kunde der være noget i, hvis de virkelig var blevne narrede paa Glatis og var komne paa en Maade uheldigt afsted ved det. Men hvordan har Forholdet været? Det har været det, at Bankerne have i den Grad lukreret ved, at de have faaet denne Bankgaranti. Visse Banker have faaet afviklet hele deres vanskelige Forhold derved, at de andre Banker ikke gik i Stykker, ved, at der ikke skete noget galt, og de have faaet Lejlighed til at skrive Indlaansrenten ned til en lav Sum, til 4 pCt., og de have faaet Lejlighed til at tage en høj Rente af deres Udlaan, en Rente af 8—9 pCt., og vi se derfor ogsaa, at de i de sidste Aar have tjent saa svimlende Summer, at de have kunnet give deres Aktionærer 8—9—10 pCt. samtidig med, at de have kunnet afskrive en hel Del usikre Fordringer. Det har været ret gode Forhold, de have levet under det sidste Aar, og derfor er der ingen Grund til at ynke dem. De have klaret sig udmærket, og det, vi gøre nu, er, at vi aflevere af Statskassen 2 Mill. Kr. over i Bankernes Kasser, og det synes jeg, vi ingen Grund have til at gøre, naar vi ikke ere juridisk bundne. Jeg erkender, at Finansministeren maatte være forpligtet til at forelægge Lovforslaget, det er noget, han har taget i Arv efter sin Forgænger, men jeg synes ikke, han skulde være saa ivrig for paa Statskassens Vegne at faa de Penge flyttede fra Statskassen over i Bankernes Kasser.

Det er altsaa derfor, jeg ikke kan stemme for Forslaget, men det er ikke paa nogen mulig Maade til Forklæjning af Finansminister Lassen. Jeg siger udtrykkelig, at hvis det var kommet den Gang, havde jeg stemt for det, og jeg fortryder heller ikke, at jeg har stemt for Bankgarantien i Fjor. Og for saa vidt Forudsætningerne ere bristede, maa vi tage